

forslaget bliver vedtaget. Det bliver vanskeligt. Jeg er jo ikke i noget parti. Jeg er løsgænger, men jeg kan love, at ethvert skridt i den retning vil jeg stemme for, men enhver udgiftsforøgelse vil jeg stemme imod.

Hvis man kunne forestille sig, at dette Folketing kunne komme ud på en arbejdsplads i kantinen og høre, hvad der tales om derude, så tales der ikke om mere velfærd, der tales der kun om en eneste ting, nemlig om den lille smule, de har tilbage, når de har betalt deres skatter og afgifter. Alle ønsker at få større rådighed over de penge, de slider og slæber fra morgen til aften for at få ind, men det er noget, som indtil videre ikke har vundet gehør. Det vil nok komme helt af sig selv, men jeg håber ikke, det bliver så sent, at det vil gøre ondt.

Så er der selve erhvervslivet. Jeg tænker ikke på aktieselskabsskatten, den er på et rimeligt niveau, men hele erhvervslivet sukker efter en lettelse af de administrative byrder, og hvis det var muligt at få nogle af de grønne afgifter ikke afskaffet, der skal betales noget, men i hvert fald lettet. Det sukker efter et signal til, at man gør lidt i den retning. Der er ikke nævnt et ord om det i finansloven. Tværtimod. Det er noget, som jeg også anmoder det høje Ting om at tænke på, specielt på eksportvirksomhederne. Alle siger halleluja, hvor går det godt, men jeg kan love, at i bestyrelseslokalerne, især i eksportvirksomhederne, siger man i øjeblikket ikke sådan.

Derfor vil jeg anmode regeringen, ja, også oppositionen, de partier, som nu bestemmer herinde – det er begrænset, hvad vi løsgængere kan sige – om at tænke på det, inden finansloven bliver lavet færdig.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Ja, så er vi fremme i den fase af forhandlingerne, hvor det er finansministeren, der skal have ordet.

Finansministeren (Pia Gjellerup):

Det er usikkerhed og uro, der præger økonomien ude i verden. Jeg ved ikke, hvad man skal sige, der præger Folketinget – jo, lidt uro i hvert fald. Bare det, at det er et nyt sted, vi kalder Folketingssalen i dag, giver jo også lidt uvanthed.

Men uroen ude i verden er jo meget mere betydningfuld for os, og vi har af den grund mere end nogen sinde brug for at have en stilfærdig, rolig og sikker hånd, når det gælder finanspolitikken.

Men hvorfor nu det? Når det går godt i Danmark, hvorfor kan vi så ikke bare bruge løs? Det er ikke sagt helt direkte i dag, men jeg synes, jeg har hørt en vis undertone mange steder fra i denne Folketingssal. Men vi kan ikke bare bruge løs. Netop når det går godt, er det jo, vi skal holde fast. Det er dér, vi skal sikre, at vi udbygger fundamentet for, at der er velfærd ikke alene i år 2002, men langt ind i fremtiden. Det er når det går godt, man skal sørge for at få betalt sin gæld af, og det er når det går godt, man skal sørge for at få øje for de mangler, der er, og få udbedret dem.

Derfor nægter regeringen at spille hasard med økonomien og dermed med velfærden over for børn, ældre og syge for fremtiden, blot for at kunne stemme for overbud i 2002. Regeringen går ind for en sund velfærdsudvikling på grundlag af en sund økonomi, og vi har i årene forud og i år truffet beslutninger og indgået aftaler, der skal indfries i 2002.

Nogle har syntes, det var lidt uspændende med et finanslovsforslag, som rummede mange spændende aftaler, som man dog havde hørt noget om før. Men det synes jeg sådan set er en meget vigtig måde at lave finanslov på: Vi laver et finanslovsforslag, der tager udgangspunkt i de drøftelser og aftaler med partier, kommuner og amter i løbet af året, som udmønter sig i et forslag, der skal rumme det hele.

Ved beslutningerne og aftalerne har vi fra regeringens side først og fremmest lagt vægt på forbedringer inden for sygehusvæsenet, inden for folkeskolen, inden for ældreomsorgen og inden for boligområdet. Vi besluttede tilbage i 1998 en gennemførelse af lettelser i personskatterne i 2002, der efter betaling af grønne afgifter udgør ca. 3 mia. kr. Disse beslutninger skal med i et finanslovsforslag, og det er de også.

Debatten i dag har berørt sygehusene meget, og det er jo hverken uventet eller usædvanligt. Jeg vil derfor opholde mig et øjeblik ved dette emne og komme ind på det, der rummes i finanslovsforslaget.

Regeringen har konsekvent tilført midler til sygehusvæsenet og tilført medarbejdere til sygehusvæsenet i alle årene siden 1993 og vil også gøre det næste år. Vi har øget uddannelseskapa-citeten for sundhedsmedarbejdere – kraftigt endda. Det har vi gjort, fordi det var nødvendigt både at tilføre ressourcer i form af økonomi og i form af medarbejdere efter en lang periode med stagnation, og fordi den teknologiske udvikling har gjort det muligt for os at gennemføre be-